

Waarom het zgn. vallen in de Geest onbijbels is

Uit de Bijbel blijkt dat – zowel in de hemel als op de aarde – de mensen op Gods verschijning en heerlijkheid op precies dezelfde wijze reageren: ze vallen in aanbidding voor Hem neer. Vanuit de gegevens die in Gods Woord worden aangereikt, blijkt dat de betrokkenen vanaf de tijd van hun buitengewone ontmoeting een diep godsbesef hebben, zoals zij tot dusver niet hebben gekend. Er valt een grote stilte rond deze mensen. Ze krijgen een opdracht, vaak tot in bijzonderheden.

Voorbeelden van neervallen in de Bijbel

1. God verschijnt aan Abraham en deze valt op zijn aangezicht (Gen. 17:1-3).
2. Mozes krijgt een openbaring van God, als hij bij de brandende braamstruik gaat kijken (Ex. 3:5). God openbaart Zich als de IK BEN. Hier zien we een verschijning van de Heere Jezus.
3. Jozua staat als bevelhebber voor de poorten van Jericho en wordt door iemand aangesproken. Als hij vraagt aan de onbekende wie hij is, krijgt hij te horen: 'IK ben nu gekomen'. Het is de Vorst van de legermacht van de Heere, anders gezegd: de Heere Zelf. Daarop werpt Jozua zich op zijn aangezicht ter aarde. Dan wordt hem gezegd dat hij de schoenen van zijn voeten moet doen, omdat hij op heilige grond staat (Joz. 5:14-15).

4. Het volk Israël krijgt de boodschap dat God aan hen zal verschijnen, en de heerlijkheid van God verschijnt aan hen. Het vuur uit de hemel verteert het offer, dat op het altaar ligt. Het volk juicht en ze werpen zich allen op hun aangezicht (Lev. 9:4, 23-24).
5. Ook de bekende Bileam met zijn sprekende ezelin maakt zo iets mee. Het rijdier ziet de Engel van de Heere met een vlamvend zwaard op de weg; het wijkt uit. Bileam, die niets ziet, slaat erop los. Tot God hem de ogen opent; hij knielt en werpt zich op zijn aangezicht (Num. 22:31).
6. In Richteren lezen we over Manoach, de toekomstige vader van Simson. De Engel van God verschijnt een tweede keer aan zijn vrouw. Ze gaat haar man roepen. Haar wordt gezegd dat ze zwanger zal worden en een zoon zal baren. Als ze erop staan een offer te brengen, wordt dat aanvaard. Als de Engel opstijgt in de vlam, begrijpt het echtpaar het wonder. Ze hebben God gezien en werpen zich op hun gezicht op de grond (Richt. 13:20).
7. Elia is op de Karmel, waar de confrontatie plaatsvindt tussen de God van Israël en Baäl. Deze laat niets van zich horen, ook al snijden zijn honderden priesters zich met messen om hem toch te bewegen in te grijpen. Het volk dat zolang en zo diep afvallig is geweest, staat er onbeslist bij. Als ten slotte Elia God aanroept, valt het vuur uit de hemel en verteert het offer op het altaar. Als de Israëlieten dat zien, werpen zij zich op hun aangezicht en zeggen: 'De Heere, die is God' (1 Kon. 18:21, 39).
8. Ook koning David kan worden genoemd. Hij valt met de oudsten van het volk op zijn gezicht, als hij de Engel van de Heere met getrokken zwaard in de lucht ziet staan om het oordeel te voltrekken (1 Kron. 21:16).
9. Bij de inwijding van de tempel verschijnt de heerlijkheid van God in een wolk, die het hele huis vervult. De priesters kunnen vanwege de wolk niet blijven staan om hun dienst te verrichten. Dat wil niet zeggen dat ze *vielen*. Ze konden zich mogelijk terugtrekken; dat blijkt niet duidelijk uit de tekst (2 Kron. 5:14).
10. Als de profeet Ezechiël de heerlijkheid van God ziet, valt hij bij drie gelegenheden op zijn aangezicht (Ezech. 1:28; 3:23; 44:4-5). Die heerlijkheid was zichtbaar (Ezech. 11:22). De Geest laat niet toe dat hij blijft liggen, maar laat hem opstaan met nieuwe kracht (Ezech. 2:1; 3:24).
11. Daniël heeft een ontmoeting met de engel Gabriël. Hij krijgt een visioen, hij hoort en ziet bewust. Hij bezwijmt en valt op zijn gezicht ter aarde (Dan. 8:1-17). Als hij na weken rouw bedrijven weer een visioen krijgt, ziet hij het

alleen. Daniël blijft achter zonder kracht, en verbleekt. Hij hoort woorden en bezwijmt, valt met zijn aangezicht ter aarde. Hij wordt aangeraakt en moet direct opstaan, waarvoor hem de kracht gegeven wordt. Hij rijst op handen en knieën sidderend op (Dan. 10:2-10). Hij krijgt profetieën inzake gebeurtenissen in de eindtijd.

12. In het evangelie van Matteüs staat het verslag van de verheerlijking van Jezus op de berg. Bij het spreken van God werpen de discipelen zich op hun aangezicht en worden zeer bevreesd (Matt. 17:6).
13. In het Marcus-evangelie worden demonen beschreven, die zich voor Jezus neerwerpen en belijden dat Hij de Zoon van God is (Marc. 3:11).
14. In het Lucas-evangelie vinden we het verslag van de bezetene in het land van de Gadarenen. Hij werd door boze geesten voortgedreven en viel neer aan de voeten van Jezus. De boze geesten lieten hem uitroepen: 'Wat hebt U met mij te maken, Jezus, Zoon van de allerhoogste God' (Luc. 8:28).
15. In het boek Handelingen wordt vermeld dat Paulus op de weg naar Damascus een licht uit de hemel zag en ter aarde viel. Hij was drie dagen blind; hij at of dronk niet (Hand. 9:9; 22:6).
16. Johannes op Patmos valt als dood voor de voeten van Jezus, wanneer hij Hem als de verheerlijkte Heere ziet (Openb. 1:17).
17. De vier levende wezens en de vierentwintig oudsten werpen zich voor het Lam neer (Openb. 5:8). Ze werpen zich neer en aanbidden (Openb. 5:14). Ze werpen zich op hun aangezicht (Openb. 7:11; 11:16; 19:4).
18. Als Johannes in zijn verbazing een engel wil aanbidden, wordt dat ogenblikkelijk afgewezen (Openb. 19:10). Hij is zo overweldigd door wat hij meemaakt, dat hij het nog een keer doet. Ook dan wordt het geweigerd (Openb. 22:8).

Conclusies

Uit deze voorbeelden in de Bijbel kunnen de volgende conclusies worden getrokken:

1. Alle personen die worden genoemd vallen *voorover* in de tegenwoordigheid van God, de Engel van de Heere (verschijning van Christus vóór de vleeswording), of een aartsengel.
2. In de Bijbel, en dat is heel belangrijk, vallen mensen *nooit door de tussenkomst van een mens*. Ze vallen in de directe ontmoeting met de Godheid, of een engel, nooit komt er een derde aan te pas (door middel van handoplegging, of zelfs maar een vinger wijzen in de richting van de persoon die gaat vallen).
3. Het *achterover* vallen vindt steeds plaats in geval van *oordeel* of het *opzietten* van Gods tegenstanders. In de Bijbel komt het achterover vallen viermaal voor ten gevolge van een oordeel van God wegens ongeloof of zonde:
 - (a) Genesis 49:17; de berijder van het paard stort achterover.
 - (b) 1 Sam. 4:18; de hogepriester Eli stort achterover met zijn stoel en breekt zijn nek.
 - (c) Jesaja 28:13; de leiders van Jeruzalem zullen achterwaarts struikelen en te pletter vallen.
 - (d) Johannes 18:6; de soldaten die Jezus komen arresteren vallen achterover.
4. Het initiatief voor zo'n gebeurtenis gaat altijd van *God* uit. Nooit zien we een mens zich uitstrekken naar deze ervaring. Het overkomt de mensen, ze zoeken het niet. In de Bijbel wordt het niet aangemoedigd, noch ertoe opgeroepen of uitgelokt. De betrokkenen zelf zouden de gebeurtenis het liefst vermeden hebben.
5. Nergens in de Bijbel is sprake van het beleggen van een bijeenkomst, waarin dit 'vallen of rusten in de Geest' georganiseerd plaatsvindt, of zou moeten plaatsvinden.
6. Wanneer mensen zich op hun aangezicht hebben geworpen, *wordt niet toegestaan dat ze blijven liggen*. Ze moeten *meteen* opstaan en krijgen daarvoor ook de kracht, indien nodig zelfs bij herhaling. Sommigen zijn dagenlang verbijsterd door de gebeurtenis.

7. Wanneer mensen in de Bijbel 'vallen', is dat nooit voor bevrijding of voor het beter functioneren van het eigen geestelijk leven. Het is nooit privé, maar altijd gericht op het collectief.
-

Bron: Stichting HeartCry, bewerking Hugo Bouter

Oude Sporen 2017

